

ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม
ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น
The Understanding of Plagiarism of Graduate Students
at Khon Kaen University

นลัทพา หรรษาพันธุ์¹
ภรณ์ ศิริโชติ²

Nalatpa Hunsapun
Poranee Sirichote

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 362 คน ที่ลงทะเบียนภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการ Schaffe โดยสามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรม ผลการศึกษาใน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม 2) ความเข้าใจเรื่องการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ 3) ความเข้าใจเรื่องการอ้างอิงเอกสาร และ 4) ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มี

¹ สาขาวิชาการจัดการสารสนเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น; Program of Information Management, Faculty of Humanities & Social Sciences, Khon Kaen University

² สาขาวิชาสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น; Department of Information Sciences, Faculty of Humanities & Social Sciences, Khon Kaen University

ความเข้าใจในประเด็นความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ประเด็นการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ และประเด็นการอ้างอิงเอกสาร แต่ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ ทั้งนี้ยังพบว่า ในประเด็นการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศมีนักศึกษาบางส่วน ไม่เข้าใจในเรื่องการถอดความการอ้างอิงเอกสาร

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้สถาบันการศึกษา ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การโจรกรรมทางวรรณกรรม และการอ้างอิงเอกสาร วิธีการใช้งานและการอ่านค่าผลการวิเคราะห์ของโปรแกรมตรวจสอบการคัดลอกผลงาน Turnitin แก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้มากขึ้น

คำสำคัญ : การโจรกรรมทางวรรณกรรม ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม

Abstract

This survey research aimed to explore the perception of 362 Khon Kaen University graduate students who registered in the second semester of the academic year 2015. The study data were collected through questionnaires and analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test and F-test, and the Shaffe test for analyzing pairs of means of their differences. The findings concluded that the analysis of the data on the graduate students' perception of 4 aspects of plagiarism: the definition of plagiarism, literature review, documents citing, and consequences of plagiarism, revealed that they were aware of the first 3 aspects of plagiarism, but their awareness on the consequences of plagiarism and dishonesty was minimal; and with regard to the literature review, it was found that some students were not aware of paraphrasing and document citing.

The researcher, therefore, recommend that the Graduate School of Khon Kaen University provide the graduate students with trainings on plagiarism, document citing, use of 'turnitin' program for plagiarism detection and its interpretation of the detection results.

Keyword: Plagiarism, Understanding of plagiarism

บทนำ

การโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นปัญหาสำคัญและมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันอุดมศึกษา (Scanlan, 2006; Biggam & McCann, 2010; Fish & Hura, 2013) รวมทั้งพบมากทั้งในระดับนักเรียน นักศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา (Park, 2003; Walker, 2010; Hosny & Fatima, 2014; Smedley et al., 2014) ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในด้านการศึกษาเป็นอย่างมาก เพื่ออำนวยความสะดวกในค้นหา การเข้าถึงสารสนเทศ และการนำสารสนเทศมาใช้ประโยชน์ แต่อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีดังกล่าวเอื้อต่อการคัดลอกข้อความมาใช้ในการผลงานของตนเอง เช่น เทคโนโลยีที่ใช้ในการแปลบทความ เทคโนโลยีที่ใช้ในการแปลงไฟล์ เป็นต้น เทคโนโลยีจึงสร้างความสะดวกในการโจรกรรมทางวรรณกรรม (Plagiarism) (Walker, 2010; Tripathi et al., 2015)

สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยตระหนักถึงการป้องกันโจรกรรมทางวรรณกรรมมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการจัดอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมมากขึ้น มีการใช้ซอฟต์แวร์ในการตรวจสอบการโจรกรรมทางวรรณกรรม อย่างไรก็ตาม มหาวิทยาลัยขอนแก่นเล็งเห็นความสำคัญของการป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม ดังจะเห็นได้จากประกาศบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ฉบับที่ 164/2557 เรื่อง การป้องกันการคัดลอกผลงานผู้อื่นในวิทยานิพนธ์/การศึกษาอิสระ เพื่อให้วิทยานิพนธ์และการศึกษาอิสระของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีคุณภาพมาตรฐาน เป็นที่เชื่อถือได้ และเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีจริยธรรมการวิจัย ไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นโดยไม่มีการอ้างอิงหรือไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับประกาศมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฉบับที่ 1365/2550 เรื่องแนวปฏิบัติและเกณฑ์การพิจารณาโทษทางวิชาการ นักศึกษาที่กระทำทุจริตทางวิชาการระดับบัณฑิตศึกษา (Graduate School Khon Kaen University, 2015)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ในต่างประเทศได้มีการศึกษาในเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมมากกว่า 50 ปี เช่น งานวิจัยของ Bowers (1964) เรื่อง Student

dishonesty and its control in college ศึกษาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในมหาวิทยาลัย โดยสำรวจข้อมูล จากนักศึกษามหาวิทยาลัยทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 99 แห่ง ใช้แบบสอบถามจาก กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5,000 คน งานวิจัยนี้กล่าวถึงบริบทปัญหาของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ลักษณะของการเกิดความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ มาตรการเกี่ยวกับการโกง การดำเนินการทางวิชาการ บทบาทของมหาวิทยาลัย ระดับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ การควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ ทางวิชาการของสถาบันการศึกษา ทั้งนี้ ยังพบว่า มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมจำนวนพอสมควร แต่ยังพบปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมในสถาบันการศึกษา รวมทั้งจากการสืบค้นข้อมูลผลงาน ดุษฎีนิพนธ์ วิทยานิพนธ์และการศึกษาอิสระของมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ยังไม่เคยมีการศึกษาเรื่องความเข้าใจและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบเพียงงานวิจัยของ Duangbuntao (2011) ที่ศึกษาเรื่องความเข้าใจเรื่องจริยธรรมการอ้างอิงของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยศึกษาใน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความเข้าใจเรื่องจริยธรรมการอ้างอิง การอ้างอิงเอกสาร และด้านการใช้ข้อมูลโดยธรรม แต่อย่างไรก็ตามปัญหาการโจรกรรมทางวรรณกรรมในสถาบันการศึกษายังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ งานวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความเข้าใจของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม เพื่อสร้างความเข้าใจและป้องกันการโจรกรรมวรรณกรรมให้แก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

สมมติฐานการวิจัย

1. ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกแตกต่างกัน

2. ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างกัน
3. ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโทในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาแตกต่างกัน
4. ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาเอกในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาแตกต่างกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558 โดยแบ่งตามกลุ่มสาขาวิชา คือ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 6,465 คน (Graduate School Khon Kaen University, 2015) โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan เพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 362 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ ตำราเอกสาร ตลอดจนผลการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา พร้อมทั้งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ทดสอบความเที่ยงในเนื้อหา เพื่อหาค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา งานวิจัยครั้งนี้ศึกษาความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถาม 29 ข้อ โดยศึกษาใน 4 ประเด็น ได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ความเข้าใจเรื่องการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ ความเข้าใจเรื่องการอ้างอิงเอกสาร และความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

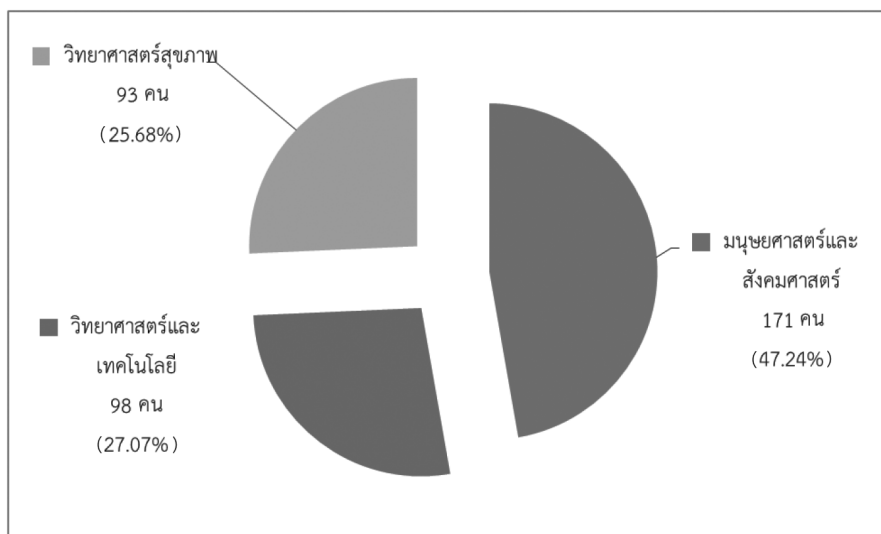
การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม ณ ห้องสมุดคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และก่อนเข้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยรอเก็บแบบสอบถาม หลังเลิกเรียน โดยกำหนดระยะเวลาในการแจกแบบสอบถาม คือ ระหว่างวันที่ 27 กุมภาพันธ์ – 27 มีนาคม 2559 จำนวน 362 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

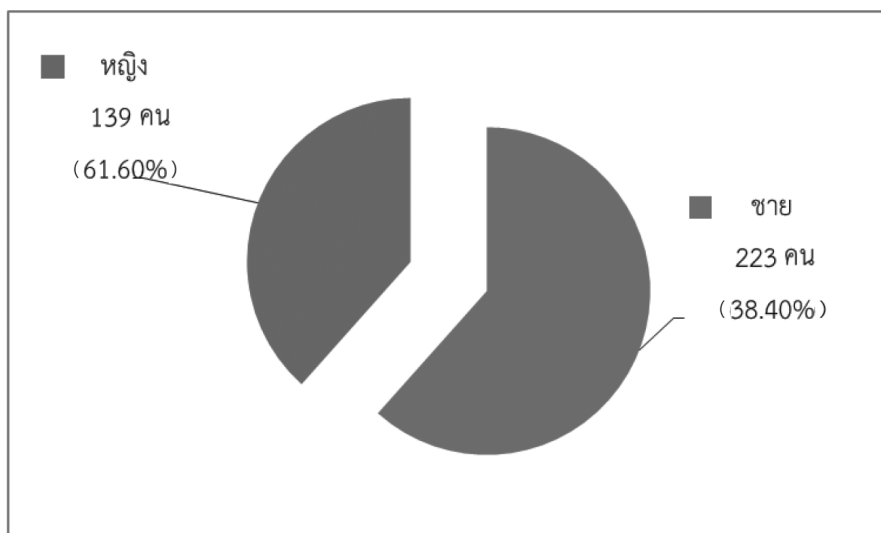
ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด โดยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป SPSS โดยการใช้สถิติต่างๆ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test แบบ independent ค่า F-test ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการ Schaffe

สรุปผลการวิจัย

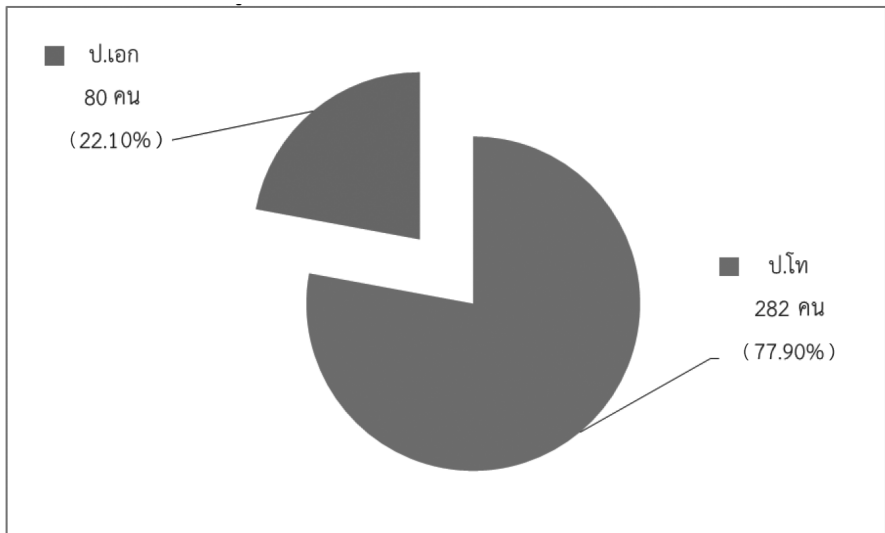
1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 362 คน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 171 คน (ร้อยละ 47.24) กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 98 คน (ร้อยละ 27.07) และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 93 คน (ร้อยละ 25.69) แบ่งเป็นเพศหญิง จำนวน 223 คน (ร้อยละ 61.60) เพศชาย จำนวน 139 คน (ร้อยละ 38.40) เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 282 คน (ร้อยละ 77.90) และระดับปริญญาเอก จำนวน 80 คน (ร้อยละ 22.10)

ภาพที่ 1 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา

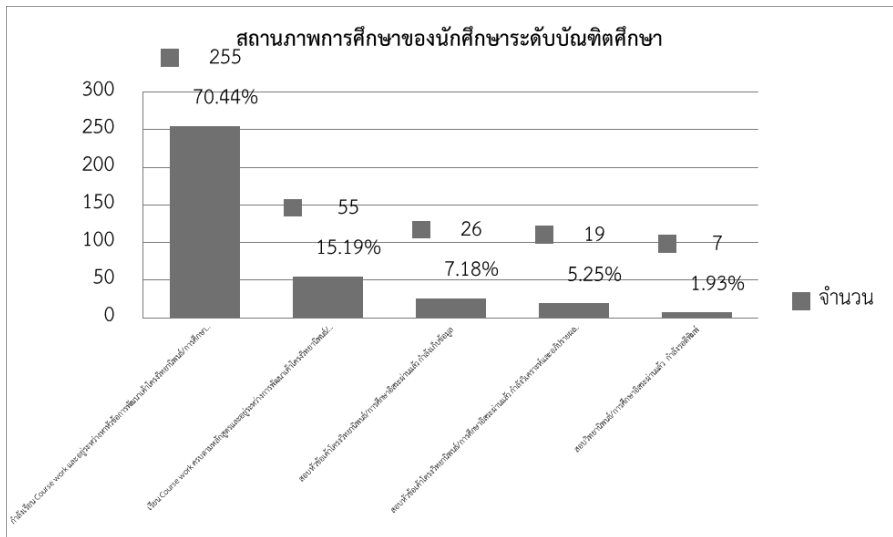

ภาพที่ 2 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

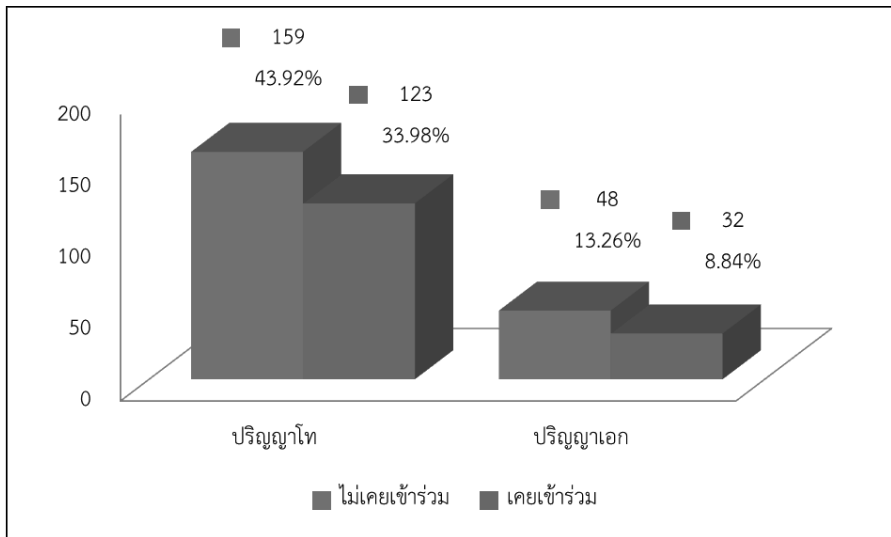
ภาพที่ 3 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในสถานภาพกำลังเรียนรายวิชา และอยู่ระหว่างหาหัวข้อการพัฒนาเค้าโครงวิทยานิพนธ์/การศึกษาอิสระ จำนวน 255 คน (ร้อยละ 70.44) รองลงมา คือ เรียนรายวิชาครบตามหลักสูตรและอยู่ระหว่างการพัฒนาเค้าโครงวิทยานิพนธ์/ การศึกษาอิสระ จำนวน 55 คน (ร้อยละ 15.19) สอบหัวข้อเค้าโครงวิทยานิพนธ์/การศึกษาอิสระผ่านแล้ว กำลังเก็บข้อมูล จำนวน 26 คน (ร้อยละ 7.18) กำลังวิเคราะห์และอภิปรายผลการศึกษา จำนวน 19 คน (ร้อยละ 5.25) และสอบวิทยานิพนธ์/การศึกษาอิสระผ่านแล้ว กำลังรอตีพิมพ์ จำนวน 7 คน (ร้อยละ 1.93)

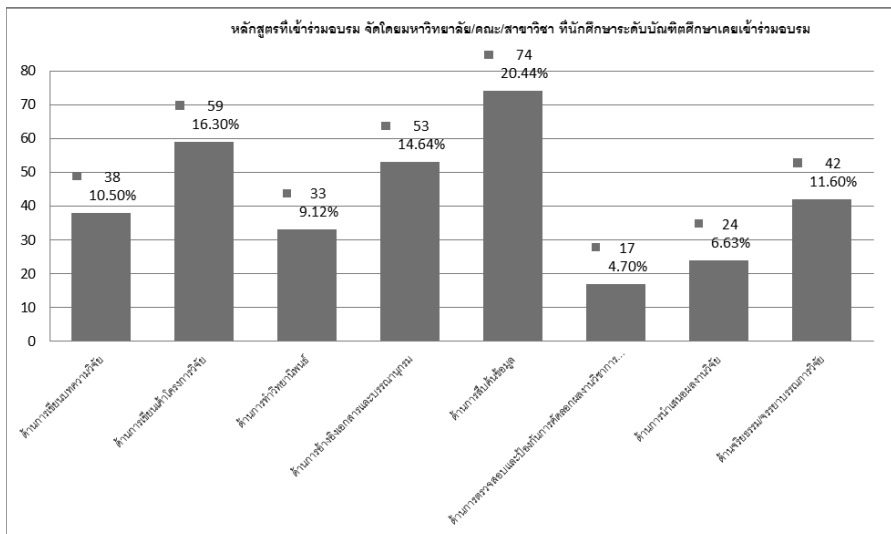

ภาพที่ 4 แสดงสถานภาพการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ด้านการเข้ารับการอบรมหลักสูตรเพื่อพัฒนาศักยภาพทางวิชาการ ที่จัดโดยมหาวิทยาลัย/คณะ/สาขาวิชา พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 207 คน (ร้อยละ 57.18) ไม่เคยเข้ารับการอบรม จำแนกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 159 คน (ร้อยละ 43.92) และระดับปริญญาเอก จำนวน 48 คน (ร้อยละ 13.26) ส่วนผู้ที่เคยเข้าร่วมอบรม จำนวน 155 คน (ร้อยละ 42.82) ประกอบด้วยระดับปริญญาโท จำนวน 123 คน (ร้อยละ 33.98) และ ระดับปริญญาเอก จำนวน 32 คน (ร้อยละ 8.84) ทั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรม ด้านการสืบค้นข้อมูล จำนวน 74 คน (ร้อยละ 20.44) ด้านการเขียนเค้าโครงการวิจัย จำนวน 59 คน (ร้อยละ 16.30) และด้านการอ้างอิงเอกสารและบรรณานุกรม จำนวน 53 คน (ร้อยละ 14.64) และด้านการตรวจสอบและป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จำนวน 17 คน (ร้อยละ 4.70)

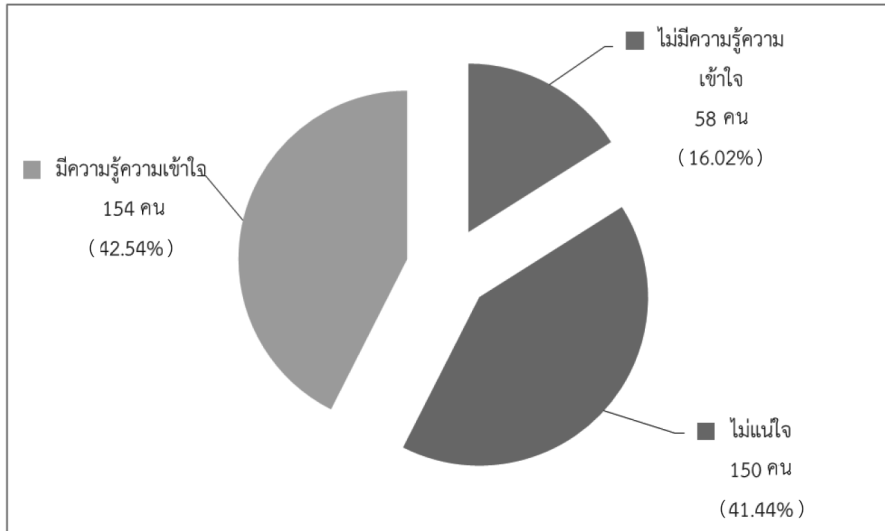

ภาพที่ 5 แสดงการเข้ารับการอบรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

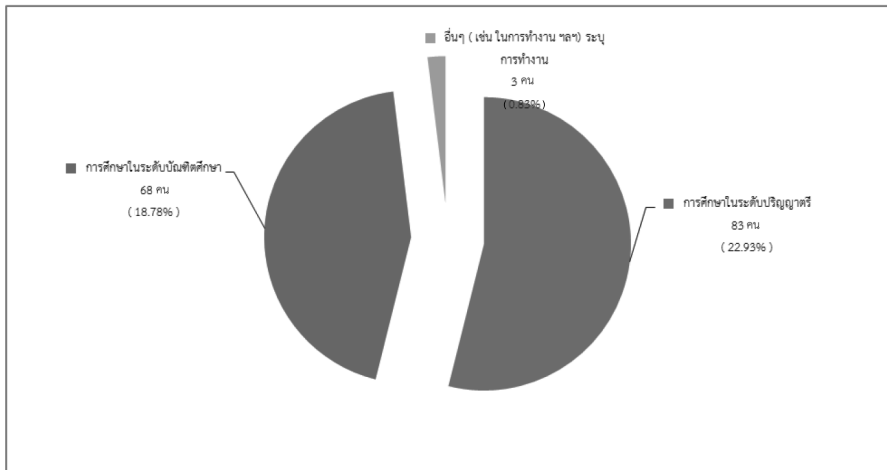
ภาพที่ 6 แสดงหลักสูตรต่างๆที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเข้าร่วม

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 154 คน (ร้อยละ 42.54) มีความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมหรือการคัดลอกผลงานวิชาการ (Plagiarism) รองลงมา คือ ไม่แน่ใจ จำนวน 150 คน (ร้อยละ 41.44) และไม่มีความรู้ความเข้าใจ จำนวน 58 คน (ร้อยละ 16.02)

ภาพที่ 7 แสดงความเข้าใจเบื้องต้นของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมหรือการคัดลอกผลงานวิชาการ ส่วนใหญ่มีความรู้ตั้งแต่การศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 83 คน (ร้อยละ 22.93) รองลงมาคือ มีความรู้ตั้งแต่การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 68 คน (ร้อยละ 18.78) และอื่นๆ ได้แก่ การทำงาน จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.83)

ภาพที่ 8 แสดงความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมหรือการคัดลอกผลงานวิชาการของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

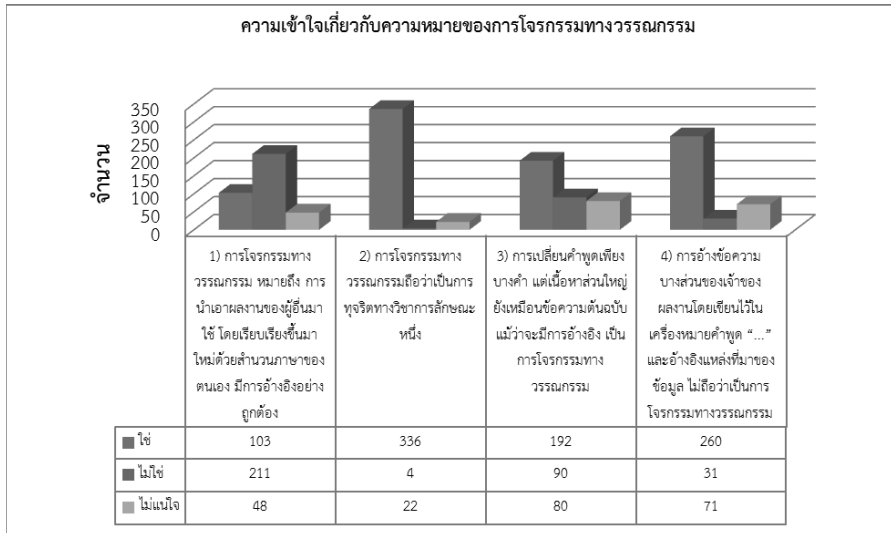
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ใน 4 ประเด็น ได้แก่

1) ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม 2) ความเข้าใจเรื่องการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ 3) ความเข้าใจเรื่องการอ้างอิงเอกสาร และ 4) ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า

2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 336 คน (ร้อยละ 92.82) มีความเข้าใจว่า “การโจรกรรมทางวรรณกรรมถือว่าเป็นการทุจริตทางวิชาการลักษณะหนึ่ง” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 2 แต่มีนักศึกษาจำนวน 211 คน (ร้อยละ 58.29) ไม่เข้าใจว่า “การโจรกรรมทางวรรณกรรม หมายถึง การนำเอาผลงานของผู้อื่นมาใช้ โดยเรียบเรียงขึ้นมาใหม่ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง มีการอ้างอิงอย่างถูกต้อง” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 1 ทั้งนี้ นักศึกษาจำนวน 260 คน (ร้อยละ 71.82) มีความเข้าใจว่า “การอ้างข้อความบางส่วนของผู้เจ้าของผลงานโดยเขียนไว้ในเครื่องหมายคำพูด “...” และอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ไม่ถือว่าเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 4 และนักศึกษาจำนวน 192 คน (ร้อยละ 53.04) มีความเข้าใจว่า

“การเปลี่ยนคำพูดเพียงบางคำ แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ยังเหมือนข้อความต้นฉบับ แม้ว่าจะมีการอ้างอิงเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม” ตามคำถามแบบสอบถาม ข้อที่ 3

ภาพที่ 9 แสดงจำนวนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

2.2 ความเข้าใจเรื่องการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 295 คน (ร้อยละ 81.49) มีความเข้าใจว่า “การอ่านผลงานของผู้อื่น ควรจะทำความเข้าใจ และเขียนข้อความขึ้นมาใหม่ ด้วยสำนวนภาษาของผู้เขียนเอง” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 5 ทั้งนี้ นักศึกษาจำนวน 239 คน (ร้อยละ 66.02) เข้าใจว่า “เมื่อถอดความหรือสรุปความที่มีลักษณะการเขียนเรียบเรียงใหม่แล้ว จำเป็นต้องอ้างอิงแหล่งที่มา” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 7 และมีนักศึกษาจำนวน 208 คน (ร้อยละ 57.46) เข้าใจว่า “การบันทึกข้อความจากการอ่านและการวิเคราะห์ สามารถทำได้ 3 รูปแบบ คือ แบบสรุปความแบบถอดความ และการอ้างอิงแบบอัญพจน์” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 6

ในเรื่องการถอดความ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 242 คน (ร้อยละ 66.85) มีความเข้าใจว่า “การถอดความ หมายถึง การเรียบเรียงข้อความขึ้นมาใหม่เป็นสำนวนภาษาของผู้เขียนเอง โดยที่ยังคงใจความสำคัญของข้อความต้นฉบับ และต้องอ้างอิงข้อมูลต้นฉบับ” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 9 และนักศึกษาจำนวน 194 คน (ร้อยละ 53.59) เข้าใจว่า “การถอดความ เป็นการนำข้อความของผู้อื่นมาเรียบเรียงเขียนใหม่ โดยใช้สำนวนภาษาของตัวเอง จำเป็นต้องอ้างอิงที่มาของข้อมูล” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 10 ส่วนข้อคำถามที่ว่า “การถอดความ หมายถึง การเปลี่ยนข้อความเดิมเพียงเล็กน้อย หรือสลับตำแหน่งของข้อความเดิมในประโยค แต่ต้องอ้างอิงถึงข้อมูลต้นฉบับ” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 8 โดยนักศึกษามีความเข้าใจ จำนวน 126 คน (ร้อยละ 34.81) และยังไม่เข้าใจ จำนวน 127 คน (ร้อยละ 35.08)

ในเรื่องของการสรุปความ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ จำนวน 264 คน (ร้อยละ 72.93) มีความเข้าใจว่า “การสรุปความ หมายถึง การสรุปใจความสำคัญของข้อความต้นฉบับ และเรียบเรียงข้อความขึ้นมาใหม่เป็นสำนวนภาษาของผู้เขียนเอง รวมทั้งต้องอ้างอิงข้อมูลต้นฉบับ” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 12 และนักศึกษาจำนวน 205 คน (ร้อยละ 56.63) เข้าใจว่า “การสรุปความ เป็นการนำข้อความของผู้อื่นมาเรียบเรียงเขียนใหม่ โดยใช้สำนวนภาษาของตัวเอง จำเป็นต้องอ้างอิงที่มาของข้อมูล” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 13 นอกจากนี้ นักศึกษาจำนวน 192 คน (ร้อยละ 53.04) มีความเข้าใจว่า “การสรุปความ หมายถึง การเปลี่ยนข้อความเดิมเพียงเล็กน้อย หรือสลับตำแหน่งของข้อความเดิมในประโยค แต่ต้องอ้างอิงถึงข้อมูลต้นฉบับ” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 11

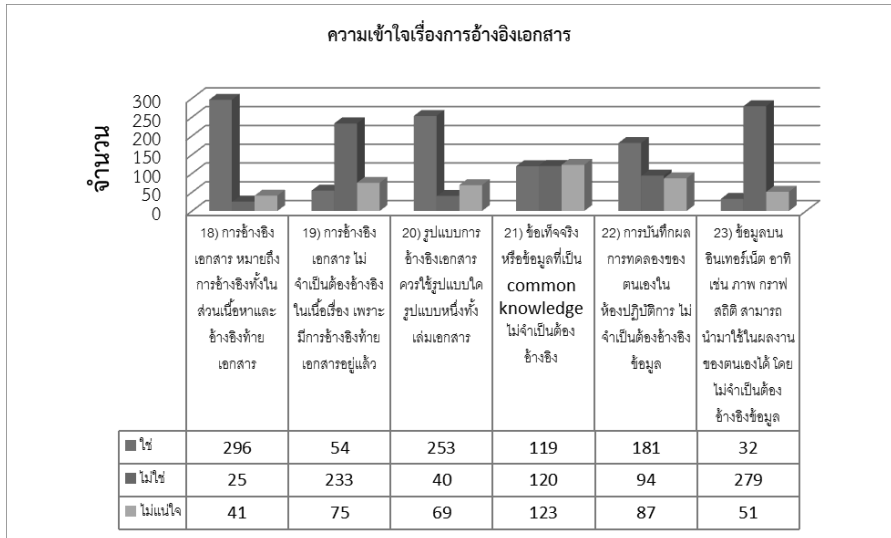
ในเรื่องการอ้างอิงแบบอัญพจน์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 210 คน (ร้อยละ 58.01) เข้าใจว่า “การเขียนแบบอัญพจน์ เป็นการคัดลอกข้อความบางส่วนมาจากต้นฉบับ จำเป็นต้องอ้างอิง” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 14 แต่มีนักศึกษาจำนวน 256 คน (ร้อยละ 70.72) ยังไม่แน่ใจเรื่อง “การอ้างอิงแบบอัญพจน์ กรณีที่ข้อความอ้างเท่ากับหรือมากกว่า 40 คำ ไม่ต้องใช้เครื่องหมายอัญประกาศ แต่จัดพิมพ์ให้อยู่ในรูปแบบของบล็อกรายข้อความ และอ้างอิงเอกสาร ท้ายข้อความนั้น” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 17 นักศึกษาจำนวน 244 คน (ร้อยละ 67.40) ยังไม่แน่ใจเรื่อง “การอ้างอิงแบบอัญพจน์ กรณีที่ข้อความที่อ้างน้อยกว่า 40 คำ จะใช้เครื่องหมายอัญประกาศคร่อมข้อความ และ

อ้างอิงเอกสารท้ายข้อความนั้น” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 16 และนักศึกษาจำนวน 233 คน (ร้อยละ 64.36) ยังไม่แน่ใจว่า “การอ้างอิงแบบอัญพจน์ ถ้าต้องการ ละข้อความ ต้องใส่เครื่องหมายจุดสามจุด ...” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 15

2.3 ความเข้าใจเรื่องการอ้างอิงเอกสาร

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 296 คน (ร้อยละ 81.77) มีความเข้าใจถูกต้องว่า “การอ้างอิงเอกสาร หมายถึง การอ้างอิงทั้งในส่วน เนื้อหาและอ้างอิงท้ายเอกสาร” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 18 และนักศึกษาจำนวน 253 คน (ร้อยละ 69.89) เข้าใจว่า “รูปแบบการอ้างอิงเอกสาร ควรใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งทั้งเล่มเอกสาร” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 20 แต่นักศึกษาจำนวน 233 คน (ร้อยละ 64.36) เข้าใจไม่ถูกต้องว่า “การอ้างอิงเอกสาร ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงในเนื้อเรื่อง เพราะมีการอ้างอิงท้ายเอกสารอยู่แล้ว” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 19

นอกจากนี้นักศึกษาจำนวน 279 คน (ร้อยละ 77.07) เข้าใจถูกต้องว่า ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต อาทิเช่น ภาพ กราฟ สถิติ สามารถนำมาใช้ในผลงานของตนเองได้ จำเป็นต้องอ้างอิงข้อมูล” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 21 และนักศึกษาจำนวน 181 คน (ร้อยละ 50) เข้าใจถูกต้องว่า “การบันทึกผลการทดลองของตนเองในห้องปฏิบัติการ ไม่จำเป็นต้องอ้างอิงข้อมูล” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 22 รวมทั้งนักศึกษาจำนวน 119 คน (ร้อยละ 32.87) มีความเข้าใจว่า “ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลที่เป็น Common knowledge ไม่จำเป็นต้องอ้างอิง” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 21

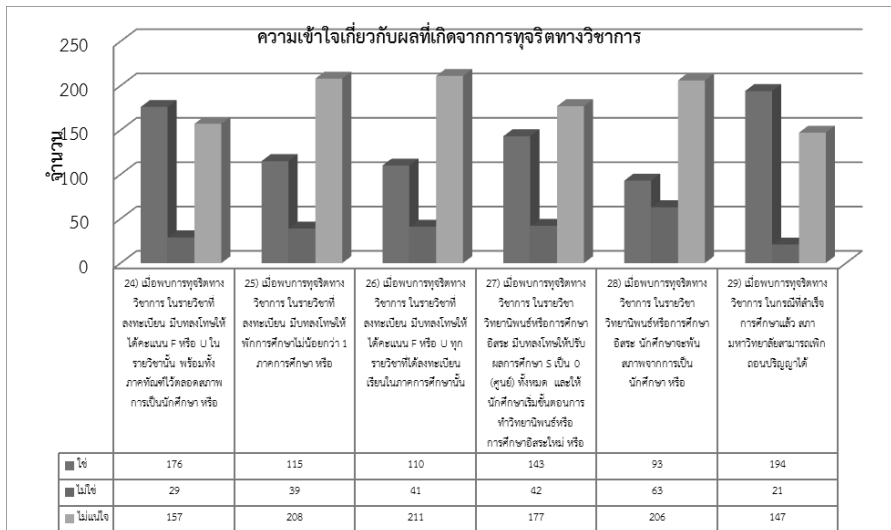

ภาพที่ 10 แสดงจำนวนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีความเข้าใจเรื่องการอ้างอิงเอกสาร

2.4 ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 194 คน (ร้อยละ 53.29) มีความเข้าใจว่า “เมื่อพบการทุจริตทางวิชาการ ในกรณีที่สามารถศึกษาแล้ว สามารถมหาวิทยาลัยสามารถเพิกถอนปริญญาได้” ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 29 ขณะเดียวกันยังคงมีนักศึกษาที่ยังไม่แน่ใจจำนวน 147 คน (ร้อยละ 40.61) และนักศึกษาจำนวน 21 คน ไม่เข้าใจ

ข้อคำถาม ทุกข้อในประเด็นนี้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ ได้แก่ นักศึกษาไม่แน่ใจว่า เมื่อพบการทุจริตทางวิชาการ ในรายวิชาที่ลงทะเบียน มีบทลงโทษให้ได้คะแนน F หรือ U ทุกรายวิชาที่ได้ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้น ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 26 (จำนวน 211 คน ร้อยละ 58.29) เมื่อพบการทุจริตทางวิชาการ ในรายวิชาที่ลงทะเบียน มีบทลงโทษให้พักการศึกษาไม่น้อยกว่า 1 ภาคการศึกษา ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 25 หรือ (จำนวน 208 คน ร้อยละ 57.56) เมื่อพบการทุจริตทางวิชาการ ในรายวิชาวิทยานิพนธ์หรือการศึกษานิพนธ์ นักศึกษาจะพ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษา ตามคำถามแบบสอบถามข้อที่ 25 (จำนวน 206 คน ร้อยละ 56.91) แสดงว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษายังไม่มีความเข้าใจในประเด็นนี้

ภาพที่ 11 แสดงจำนวนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ

3. การทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้ทดสอบสมมติฐาน และสามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรม

1) ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน การวิจัยข้อ 1

2) ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีความเข้าใจเรื่อง การโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2

3) ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโท จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา มีความเข้าใจเรื่องการโจรกรรม

ทางวรรณกรรมโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

4) ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาเอก จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา มีความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 4

อภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการโจรกรรมทางวรรณกรรมว่าเป็นการทุจริตทางวิชาการลักษณะหนึ่ง รวมถึงรูปแบบของการบันทึกข้อความจากการอ่านและการวิเคราะห์สารสนเทศ ซึ่งนักศึกษาอาจได้รับความรู้จากการจัดอบรมหลักสูตรต่างๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยสาขาวิชา หลักสูตร คณะ สำนักหอสมุด บัณฑิตวิทยาลัย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษายังคงไม่เข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการถอดความ การสรุปความและการเขียนแบบอัญพจน์ การอ้างอิงเอกสาร ลักษณะหรือรูปแบบ การเขียนที่ถูกต้อง รวมทั้งนักศึกษายังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา อาจเกิดจากการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานที่จัดอบรมยังไม่ทั่วถึง ระยะเวลาที่จัดอบรม ไม่เอื้อต่อการเข้ารับการอบรมของนักศึกษา รวมถึงนักศึกษายังขาดความใส่ใจในการรับรู้ข่าวสาร หรือเข้าร่วมอบรมในหลักสูตรที่จัดขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Srisati (2005) Katejapoe (2009) Srisongkrani (2011) Doangtuntao (2011) Yamwong (2014) งานวิจัยของ Gullifer และ Tyson (2014) และงานวิจัยของ Sarlauskienė และ Stabingis (2014) ที่พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มี ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ้างอิงเอกสาร การสรุปความ การถอดความที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ ยังพบว่า ความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yamwong (2014) ที่พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พบว่า กลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Srisati (2005) และงานวิจัยของ Yamwong (2014) แต่ไม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Srisongkram (2011) ที่พบว่า สาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีความ เข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ มีความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมมากกว่ากลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้อง กับงานวิจัยของวิไลวรรณ Srisongkram (2011) และงานวิจัยของ Yamwong (2014) ที่ พบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้ด้านความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

การทดสอบสมมติฐานความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก มีความเข้าใจเรื่องการโจรกรรม ทางวรรณกรรมส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาในระดับปริญญาโท จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีความเข้าใจ เรื่อง การโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่มีความเข้าใจเรื่อง การโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกัน จำนวน 1 ประเด็น คือ ประเด็นความเข้าใจเรื่อง การทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์สารสนเทศ เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกัน จึงได้ ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ schaffe พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมในระดับปริญญาโททั้ง 3 กลุ่มสาขา วิชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 มีจำนวน 1 คู่ โดยกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สุขภาพมีความเข้าใจประเด็นและเข้าใจเรื่อง การทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์ สารสนเทศมากกว่ากลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

แต่การทดสอบสมมติฐานความเข้าใจเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมของ นักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาเอก จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา มีความเข้าใจ เรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันทั้งในภาพรวมและประเด็นต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1) สถาบันการศึกษา ควรจัดกิจกรรมจัดอบรมให้ความรู้แก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากนักศึกษาขาดทักษะทางด้านภาษาเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขาดทักษะการรู้สารสนเทศ การอ้างอิงเอกสาร วิธีการตรวจสอบผลงาน โดยในการจัดอบรมควรคำนึงถึงวันเวลาที่จัดกิจกรรม เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวได้

2) สาขาวิชา/คณะ ควรให้ความรู้เรื่องผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ เพื่อป้องกัน การโจรกรรมทางวรรณกรรม เนื่องจากนักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ ควรมีการประชาสัมพันธ์เรื่องผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ มากขึ้น

3) สถาบันการศึกษาควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์นโยบายเกี่ยวกับ แนวปฏิบัติ เกณฑ์การประเมิน และบทลงโทษของการทุจริตทางวิชาการให้ชัดเจนและ ประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง เนื่องจากนักศึกษายังไม่ทราบว่ามีประกาศมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฉบับที่ 1365/2550 เรื่อง แนวปฏิบัติและเกณฑ์การพิจารณาโทษทางวิชาการ นักศึกษาที่ กระทำทุจริตทางวิชาการระดับบัณฑิตศึกษา และประกาศบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ขอนแก่น ฉบับที่ 164/2557 เรื่องการป้องกันการคัดลอกผลงานผู้อื่นในวิทยานิพนธ์/ การศึกษาอิสระ รวมทั้งยังไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาถึงพฤติกรรมการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา โดยศึกษาจากการ วิเคราะห์ผลงานวิชาการหรือผลงานวิจัย ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจและไม่เข้าใจ เรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรม

เอกสารอ้างอิง

Biggam J. and McCann. M. (2010). A study of Turnitin as an educational tool in student dissertations. **Interactive Technology and Smart Education**, 7 (1), 44 - 54

- Bowers J. William. (1964) **Student dishonesty and its control in college.** (New York: Columbia University Bureau of Applied Social Research.
- Duangbuntao, K. (2011). **Understanding of citation ethics of master of arts students, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University.** Master of Arts Independent Study in Library and Information Science, Graduate School, Khon Kaen University.
- Fish, R., & Hura, G. (2013). Students' perceptions of plagiarism. **Journal of the Scholarship of Teaching and Learning**, 13(5), 33-45.
- Graduate School Khon Kaen University. (2015). **Graduate student handbook of Khon Kaen University academic years of 2015.** Graduate School Khon Kaen University
- Graduate School Khon Kaen University (2015). **About GS.** Retrieved December 10, 2015, from <http://gs.kku.ac.th/home/index.php/about-us/about.html>
- Gullifer, J.M. & Tyson, G.A. (2014). Who has read the policy on plagiarism? Unpacking students' understanding of plagiarism. **Studies in Higher Education** 39:(7), 1202-1218.
- Hosny, M., & Fatima, S. (2014). Attitude of students towards cheating and plagiarism: University case study. **Journal of Applied Sciences**, 14(8), 748-757.
- Katejapoe, P. (2009). **Perception on plagiaristic behavior of Graduate Students, Faculty of Education, Chiang Mai University.** Master of Arts Thesis in Educational Psychology and Guidance, Graduate School, Chiang Mai University.
- Krejcie, Robert V. and Morgan, Daryle W. (1970). Determinining sample size for research activities. **Educational and Psychological Measurement**. v. 30, 607-610.
- Ok, A., E. Eret. (2014). **Internet plagiarism in higher education: tendencies, triggering factors and reasons among teacher candidates.** Assessment

- & Evaluation in Higher Education 39:8, pages 1002-1016.
- Park, C. (2003). **In other (people's) words: Plagiarism by university students—literature and lessons. Assessment & Evaluation in Higher Education, 28, 471–488.**
- Sarlauskiene, L., Stabingis, L., 2014. Understanding of plagiarism by the students in HEIs of Lithuania. **Social and Behavioural Sciences** 110, 638-646.
- Scanlan C.L. (2006). Strategies to promote a climate of academic integrity and minimize student cheating and plagiarism. **Journal of Allied Health, 35(3), 179-85.**
- Smedley, A., Crawford, T., & Cloete, L. (2014). **An intervention aimed at reducing plagiarism in undergraduate nursing students. Nurse Education in Practice.**
- Srisati, N. (2005). **Knowledge, attitude and behavior concerning cyber-plagiarism for academic purposes of graduate students in the Bangkok metropolitan administration area (BMA).** Master of Arts Thesis in Journalism, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Srisongkram, W. (2011). **Development of plagiarism understanding of undergraduate students based on survey research and documentary analysis results.** Doctorol of Philosophy Thesis in Educational Research Methodology, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Tripathi R., Tiwari P. and Nithyanandam. K.. (2015). **Avoiding plagiarism in research through free online plagiarism tools.** 4th International Symposium on Emerging Trends and Technologies in Libraries and Information Services. 6-8 January 2015
- Walker, J., 2010. Measuring plagiarism: Researching what students do, not what they say they do. **Studies in Higher Education** 35 (1), 41-59

Yamwong, N (2014). **Perception and attitude toward plagiarism among graduate students of Srinakharinwirot University**. Master Thesis, M.A. (Library and Information Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.